

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ.

ΤΟΜ. Ε΄.

ΑΡΙΘ. 57.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούς έντός του Κράτους ανά
12 Φύλλ. Σελ. 2.
Διὰ τούς εν Ελλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τούς εν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμή καταχωρήσεως, ή γραμ-
μή όβ. παλαιούς 3.
Αί συνδρομαί γίνονται ένταυθα
εις τό Ίυπογραφείον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αί έπιστολαί έπιγράφονται προς
τόν ένταυθα Συντάκτην τής
εδ. ε. α. ο. λ. α. π. ο. θ. ή. κ. η. ρ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 12 ΜΑΪΟΥ 1862.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΕΠΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τῶ μιν εἰσιτάμενος, προσεφώνεε θεῶς ὄνειρος:
Εὐδαίς, Ἄτρείος υἱέ δαιφρονος ἰπποδάμοιο;
Οὐ χρεὶ πανύχιον εὐδαι βουληφόρον ἄνδρα
Ἦ, λαοὶ τ' ἐπιτετράχται καὶ τόσσα μέμηλε.
— Ὀμήρου Ἰλιάς — Β. 22. —

Ἀπὸ τὸ νέχταρ τὸ πολὺ μισοφυγαλισμένο:
Ὅλοι οἱ θεοὶ ἔκοιμόντανε τ' ἀνάσκελα γερμένοι,
Κ' ἐνθ' ἔκοιμόντανε βρονταῖς καὶ βρομερόν ἀέρα
Ἐσκόρπαγαν ἀπάνουθε στῆς γῆς τὴν ἀτμοσφαῖρα.
(Θέρμαις, χτικιά καὶ πούτρινά, παθούλκια καὶ γολέραις
Φέρουν ἀπάνου στοὺς θνητοὺς ἐκείνοι οἱ ἀέρες!)
Οἱ Βουλευτάδες ὡς κί αὐτοὶ ὡσὰ θνητοὶ ἀνθρώποι
Στῆν κλίνην ἀναπαυόντανε, σὰν ἔπαυσαν οἱ κόποι
Καὶ ἐβλέπανε στὸν ὕπνο τους Πατρίδα τὴν καυμένη
Μὲ τούς περίσειους τῆς μαζῆς ὅλους νὰν τούς χοροταίη.
Νὰν τούς βυζαῖνή ὅλους τους, σὰν τέχνα βρεσμένα
Βυζαίνει μὰνα τρυφερῇ νὰν κ' ἠλικιωμένα!
Να μὴν τῆ μέλις ἂν τῆ δαγκοὺν τὸ πονεμένο κρεῖας,
Νὰν τὰ κυττάει, ἀλέμαργα, μὲ βλέμμα συμπαθείας...
Καὶ νὰν τ' ἀρίνη νὰ βοφοῦν καὶ αἶμα ἀντίς γιὰ γάλα!..
Τὸ ὄνειρο οἱ περσοῦτεροὶ ἐβλέπαν κί ὄχι ἄλλα.
Ὅλοι μὴ μὰνα ἐξυπνος ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγυρνοῦσε:
Καὶ τὸ κκοὶ τὸ βράδυ ἐκεῖ νὰ κοιμηθῆ ἔποθοῦσε:
Τὸ ὄνειρο νὰν τοῦ κεντᾶ; τί τοῦ χαλὰ τὸν ὕπνο
Μὴν ἐκκοστομάχησε στ' ἀμβροσίον τοῦ δαῖπνο:
Νὰν κκοὶ στὸν οὐρανὸ καὶ στὸν αἰθέρα φύλλοι...
Μὴν γαταῖς νεκουρίζουσε; μῆπως γαυρίζουν σκύλοι:
Καὶ ἐν τῷ σκήπτρῳ τοῦ βαστά τοῦ Κόμου τὸν βασταίνει:
Μῆπως ἡ γυναῖκα τοῦ. Ποῦ ἡ ζακουσμένη
Ἡ βοδδομάτα ἡ Θεὰ δε βουχουναίει χοντὰ του.
Ἄν τῆς τὸ δίνει μιὰ σιγμὴ νὰ ἐλασροθῆ ἡ διεξί του...
— 0 —

Ἄν εἶναι φύλλοι, οὔτε κωροῖ, δὲν εἶναι στομαχῆλα,
Ἄν εἶναι γάταις καὶ σκυλιὰ, οὔτε τοῦ σκήπτρου βάρος,
Ὅπόδιωξε ὄχ τὰ βλέφαρα τοῦ Βασιλεῖά τὸν ὕπνο,
Μὸν εἶν' ἐκεῖος ὁ λογισμὸς τοῦ τόμπασεν ἡ ἔρις,
Πῶς ν' ἀποστείλῃ στὴ Βουλὴ ἀντάραις καὶ μπουροδέλιχ,
Πῶς ν' ἀνταμείψῃ τὸν ὕγειὸ τῆ μούσας Καλλιόπης,
Τῆ Κυρὰ Φρόσως τὸν καλὸ γλυκοπιασμένον ψάλτη.
Ἀσκόνεται ὀλοτζούτζουρος καὶ, χωρὶς νὰν τὸ νειώσῃ,
Τὴν Ἡρα ἀφίνει τὴν λευκὴ μισοξεσκκασμένη...
(Κάποιος βοσκὸς τοῦ ἐτότενας τ' ἀστέρια ἐμετροῦσε
Ἐἶδε σὰ μισοφέγκαρο στὸν Οὐρανὸ νὰ φέξῃ!)
Εὐπόλυτος, ξεβράκωτος μὲνα σοκάριε μόνον
Μετράει μὲ βῆμα γίγαντος ὁ Ζεὺς τὰ μέγαρά του
Χιλιάδες κόσμοι κί οὐρανοὶ φτιάνουνται καὶ χαλιώνται
Μὲς τοῦ θεοῦ τὸ λογισμὸ.. καὶ συλλογιέται ἀκόμα!...
Ἄλλὰ μὲ μιὰς χαρούμενος ἐγγέλασεν ὁ Δίας,
Κί' ἐλαμψ' ἡ γῆς κί' ὁ οὐρανὸς, καὶ ἀστράφανε οἱ πόλοι!
Γυρίζει στὸ κροσβῆτι του καὶ στὴ Θεὰ σημόνει
Καὶ μὲς τ' ἀσπράδες τὴν φιλεῖ, ἐνῶ βαθεῖα ἔκοιμάτο,
Καθὼς γέρνει καμμιά φορὰ τὸ μαῆρο κυπαρίσι
Καὶ μὲ τοῦ κλόουος τοῦ φιλεῖ ἄσπρα μνημάτου πλάκα!
Ἄμὰ ἀρπάξει παρευθὺς τ' ἀργυροχρυσομένο
Κουδοῦνι του καὶ κουσταλεῖ ὄμπρος τοῦ νὰ καλέσῃ
Ἐνα ἀπὸ κειὰ τὰ ψεύτικα ὄνειρατα τοῦ Κόσμου
Κ' ἔτρεξ' εὐθὺς τὸ ὄνειρο στοῦ κουδοῦνι τοῦ ἦχα
Κ' ὄμπρος στοῦ Δία στέκεται ν' ἀκούσῃ τί προστάζει
Ὁ Ζεὺς τοῦ κάνει: «Σύρε εὐθὺς στοῦ γειὸ τῆ Καλλιόπης
» Καὶ παρ' ἂ θέλῃς τὴ μορφὴ γερόντου καλογήρου,
» Καὶ πέτου τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, εἰς τὴ Βουλὴ νὰ κάμῃ,
» Ἄ θέλῃ ὄνομα λυμπρὸ καὶ φήμη νὰ ποτᾶξῃ.»
Ἐφυγε τ' ὄνειρο εὐθὺς, καὶ τοῦ Διὸς τὸ λόγῳ
Ἀκλούθησε σὰν ἀστρακὴ στ' ἀστρακὴ ἀκλούθαίει,
Κ' ἐπέταξε καὶ ἐφύλασε τὸ ὄνειρο τοῦ Κόσμου
Ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο στὴ γῆς μ' ἕνα φτερο μὴνάχα...
Καὶ παίρνει στὸ προσκεφάλῳ τοῦ γυροῦ τῆ Καλλιόπης
Σὰν ψεύτικος καλόγηρος, σὰ γέρος ἐρημητής,
Καὶ τοῦ φωνάζει: «Σύνησε σύ γυιὲ τῆ Καλλιόπης Ἄ

» Καὶ ἄκουσ' ὄχ τὸ στόμα μου τί σοῦ μνησθεῖ ὁ Δίας,
 - Ποῦ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή γιὰ σένα συλλογέται!
 » Ἄ θέλης ὄνομα λαμπρὸ καὶ φήμη νὰ ποτᾶξῃς
 » Μοῦ εἶπε τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, εἰς τὴ Βουλὴ νὰ κάμῃς »
 Ἔστ' εἶπε τ' ὄνειρο κ' εὐθὺς ἀπ' ὀμπροστά του ἐχάθη,
 Κ' ἐσθύσθηκε σὰν τὸν ἀφρὸ στὸ φῆγμα τ' ἀνέμου.
 Ἐτίραξε τὸ ὄνειρο τὸ γυῖο τῆς Καλλιόπης
 Καθὼς ταραξεί τὰ νερά τοῦ ὀλοστροτου κελάου,
 Ἄν μὲς σ' αὐτὸ μὲ μιᾶς ῥιχτῆ ἀπελπισμένο σῶμα! .
 Κωλοκαθίνει ἐτότενες στὴν κλίνει ξεχασμένος
 Κι' ἀκόμη ὄνειρεύεται ὁ γυῖος τῆς Καλλιόπης,
 Καὶ λέει ὀμπρός του πῶς θωρεῖ ἀκόμα τὸν ἐρμήτη,
 Καὶ λέει πῶς ἀφουγκράζεται τὰ λόγια ἐκεῖνα ἀκόμα! .
 Μὰ ἡ νύχτα ἐπέταξε μὲ μιᾶς μὲ τὰ φτερά τ' Ὀνείρου
 Καὶ ἡ Αὐγούλα ἐπρόβαινε ἀργυροχρυσσομένη
 Ἰλγγορος τότε σὰν τοῦ νοῦ τὸ στοχασμὸ ὁ Ψάλτης
 Τῆς Κυρᾶς φρόσως ντύνεται, καὶ τὸ κρεβάτι ἀφίνει.
 Μ' ἄστρον ἀφρὸ τὸ πρόσωπο λούζει καὶ ὀμορφαίνει,
 Καὶ σὰν πετρίτης φτερωτὸς στὸ Βουλευτῆρι φθάνει.
 Ἐκεῖ τὰ τέχνα τοῦ λαοῦ, ὅλους τοῦ Βουλευτᾶδες
 Βοίσκει ἐνωμένους τοῦ καλοῦ καὶ μακρομυστακάτους,
 Ὅλους μὲ τὰ λαμπριάτικα ῥόδια τοὺς στολισμένους,
 Περὶ Πατρίδος καὶ μισθοῦ εἰς συλλογὴν βαθείαν.
 Μόλις τὸν εἶδαν ὅλοι τοὺς τρέχουν ποῦ πρωτοφάση
 Νὰν τὸν ἐ-γλυκοσπασθῆ καὶ νὰν τὸν κουθεντίαση
 Ἔστ' ὄντες ἀσκολαίνουσι καὶ τὰ μαθηταροῦδια,
 Ἄν ζυῖδιο τί παραξένο στὸ δρόμον ἀπαντήσουν,
 Τρέχουσι μὲ φιλότιμο ποῖος νὰν τὸ πρωτοπιάση.
 Στὴ μέση τοὺς ἐστάθηκε ὁ γυῖος τῆς Καλλιόπης
 Καθὼς στὴ μέση τοῦ χωριοῦ εἶν τὸ χαμπαρίο,
 Κ' ἐνθουσιασμένος πρὸς αὐτοὺς τὰ λόγια τοῦτα ἐρόντα,
 Καθὼς βροντᾶ ὁ νερόμυλος π' ἀνάπαψι δὲν ἔχει:
 — Ἀπὸ τοῦν ὄνειράτων τὸν Κόσμ' ἔρχομαι τώρα,
 Ἀκούσθε ἀδέλφια μου γλυκὰ νὰ σὰς εἰπῶ τί εἶδα
 Σὲ κωνε τὴν παραξενὴ καὶ ἀραχνιασμένη χώρα —
 Χαμογελαεὶ ὁ Πρόεδρος; ὦ! ἄς γελᾷ ὅσο θέλει!
 Εἶν καὶ τὰ γέλια κάποτες πικρότερα ἀπὸ δάκρυα! .
 Μέσα σὲ ῥόδα, σὲ μυρτιαῖς, σὲ δάφνας καὶ σὲ κρίνους
 ἤμουνα λέει, κ' ἔ... γραφα σὲ μιὰ συκιά ἀπουκάτου,
 ὄντες μὲ μιᾶς ὡσὰ σκουζιά παραξενὴ ἀγροικία
 Ἀσκόνουμαι... κ' ἀποζητῶ δάφνας, μυρτιαῖς καὶ ῥόδα,
 Καὶ βρισκομαι σ' ἓνα μακρὺ -μεγάλο κοιμητήριον...
 Κ' ἔχω συντρόφους, μνήματα, σταυροὺς καὶ κυπαρίσσια! .
 Στεναίνουσι τὰ μνήματα καὶ κλαῖν, τὰ κυπαρίσσια
 Πῶς τόσο ποῦταν ζωντανοὶ ἔλυσαν μὲς τὸ χῶμα...
 Ὅσο οἱ σταυροὶ καὶ ἂν μαρτυροῦν πῶς σ' ἄλλον Κόσμον
 [ζοῦνε!

Ἄς χλαψοῦμε ἀδέλφια μου! ἐκεῖ τὸ κοιμητήριον
 Εἶνε ἡ Πατρίδα ἡ δύστυχη, τὸ πεθαμένο ἀσκέρι
 Εἶμασθε ἐμεῖς! . οἱ φίλοι μας εἶνε τὰ κυπαρίσσια...
 Καὶ οἱ σταυροὶ παρηγοριαῖς καὶ λευθερίας ἐλπίδες!
 Ἀκούσατε τὸ ὄνειρο, ἂν σὰς βασταεὶ ψηφίστε
 Τοῦ Μομφερράτου τῆς δειλῆ ἐκεῖνι ἀντιμισθία,
 Ψηφίστε! μὰ θυμόσαστε πῶς εἶσθε Βουλευτᾶδες,
 Ἄνδρες τουτέστι ποῦ μποροῦν κάθε μισθὸ νὰ κόψουν

Ὅσα ἀπὸ τὸν δικόνε τους! ἢ ὀλοῦν ἢ διόλοῦν
 Ἐτοῦτη εἶνε ἡ πρότασις ποῦ πρέπει νὰ ψηφίστε,
 Οἱ Βουλευταὶ δὲν κόβουσι μονάχοι τὸ λαίμω τους! .

Τὸ ἀκόλουθον μᾶς κοινοποιεῖται :

Μόλις διεδίδετο ἡ φήμη τῆς λαοσωτηρίου ἐκείνης
 προτάσεως τοῦ ἐντίμου Βουλευτοῦ Κ. Θ. Καρούσου περὶ
 καταργήσεως τῆς θεατρικῆς προικῆς, καὶ ἐκ θεμέλων
 προρρίξου καταδαφίσεως τοῦ Θεάτρου μας, χρυσαὶ ἀνε-
 πτεροῦντο ἐλπίδες, μέλλοντα ῥοδόχροα διωρῶντο = ἰδοὺ
 ἡ ἀρχὴ τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς ταλαίνης κοινωνίας μας,
 ἰδοὺ κοινὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἐξοικονομούμενον
 εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὰ ἰδιαίτερα βαλάν-
 τια τῶν θεατρικῶν Πολιτῶν — Καὶ μόλαταῦτα ὁ
 φρόνος, ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος ἀκόλουθος καὶ ποδηγέτης τῶν
 μεγάλων καὶ ἐνδόξων πράξεων, δὲν ἔλειψε νὰ ἐπεχύσῃ
 καὶ ἐπ' αὐτῆς ταύτης τὴν θνησιμαίαν σκιάν τῆς παμπο-
 νηρίας του! θεέ μου, θεέ μου! ποῦ φερόμεθα εἰς ποῖον
 αἰῶνα ζῶμεν! Ἰδοὺ τί τολμῶσι νὰ λέγωσιν οἱ αἰσχροὶ
 συκοφάνται παντὸς καλοῦ καὶ ὠραίου, οἱ κατήγοροι τοῦ
 ἐντίμου Κ. Θεοδώρου Καρούσου:

Τὸ αἰτεράκι, λέγουσιν οἱ θεομπαικταὶ οὗτοι, τὸ αἰτε-
 ράκι ἐπρόφερε πλέον καταδικαστικὴν κατὰ τοῦ Θεάτρου
 ἀπόφασιν, ὁ κύβος ἐρρίφη, τὸ θέατρον ὑπῆρξε! . Πῶς δὲ
 θὰ διερχόμεθα τὰς μακρὰς καὶ ἀπδεῖς τοῦ χεμιᾶνος ἐ-
 σπέρας Κυρ. Καρούσε; ἢ τρώγοντες πασέλια, στραγάλια,
 καὶ χαρβά; ἢ συνδιαλεγόμενοι μὲ τὰς μαμούρας μας; ...
 Εἶνε τῆ ἀληθεία καὶ αὐταὶ διασκεδάσεις... ἀλλὰ δια-
 σκεδάσεις αἰτινὲς δὲν εὐχαρισθοῦσι κατ' εὐτυχείαν ὅλους
 ἡμεῖς, προτιθέμενοι τὴν μεταρρίθμησιν τῆς Κοινωνίας, περ-
 ρᾶσθε νὰ θέσητε θεσμοὺς δυναμένους νὰ τὴν ἐπαναφέρωσι
 εἰς τὴν ἀρχαίῃν τῆς λιτότητος, ἀλλὰ τὰ πασέλια καὶ ὁ
 χαλβάς, καίτοι εὐτελῆ καρυκεύματα, δὲν ἤθελον ὅμως
 συγχωρηθῆ εἰς Σπαρτιατικὸν συσσίτιον, ὅσον δὲ διὰ τὰς
 Μαμούρας δὲν ἐνθυμούμεθα ἂν λέγεται τι περὶ αὐτῶν
 εἰς τὴν Δημοκρατίαν τοῦ Πλάτωνος.

Διὰ τοιούτων καὶ παραπλησίων φληναφιῶν πειρῶνται
 κακοβουλοὶ τινες νὰ σκοτίσωσι τὴν δόξαν τῆς θεατρικῆς
 προτάσεως τοῦ Κυρ. Καρούσου. Ἀλλὰ εἰς ματῆν μοχ-
 θοῦσι, ἢ διαφθορὰ προφανῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐρρίφη ἐν
 τῷ μέσῳ τῆς ἀθλιας Κοινωνίας μας, καὶ εἶνε πλέον
 καιρὸς νὰ ἐπενεχθῆ θεραπεία, καὶ δραστηριοτάτη, πρὸς
 κατάπαυσιν τῆς νόσου, ἥτις ἐπαπειλεῖ νὰ μᾶς σὺρῃ ἀ-
 νεπιστρεπτεῖ εἰς τὴν Κεᾶδα τοῦ Ὀλέθρου! .

Ἄς λαριγγίζωσιν οἱ ἀντιδικοὶ, ὅτι δὴθεν ὁ ἐντίμος
 βουλευτῆς Καρούσος ἠθέλησε διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ
 προσφέρῃ ἀντικατάστατον εἰς τὴν ἀσυδοσίαν τοῦ χαλ-
 βά — Ἄς κραυγάζωσι, πονηρῶς μηδεὶωντες, ὅτι μετὰ
 πατρικῆς ὄντως στοργῆς θὰ προτείνῃ τῶρα σχέδιον κα-
 νονίζον τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐκθετῶν Ἄς αἰτιῶνται τέ-
 λος τὸν γρηαῖον πατακότων, ὅτι σκοπὸν προτίθεται νὰ
 προτείνῃ ὅπως ἡ ποῖς τοῦ θεάτρου δίδεται πρὸς ὑπαν-
 δρεῖαν 11 ἢ 12 δύστυχων μαμουρῶν πεσοῦσῶν εἰς
 λαθῆ... καὶ ἀδυναμίας, καὶ ὅτι ἐπιφυλάττεται νὰ προ-

σάγη κατάλογον ἐτήσιον τῶν τοιούτων... Ἡ πονηρία τῶν ἀντιδίκων εἶνε ἀναμφιλόγως μεγίστη... ἀλλ' εἰς μάτην μοχθοῦσι ἵνα παραστήσωσι τὸν Κ. Θ. Καρούσου ἄλλον ἀπ' ὁποῖος πραγματικῶς ὑπάρχει.

Ἐνῶ δὲ συναπαξάπαντες οἱ Κεφαλλῆνες ἔχειροκρότησαν τὴν πρότασιν τῆς ἐλαττώσεως τῆς θεατρικῆς προικὸς τῆς πλειοψηφίας, κνώδαλά τινα τολμῶσι νὰ λοιδορῶσι παραλογίζοντες καὶ διατεινόμενοι ὅτι κότος τέχνης καὶ φθόνος ἐπιτιθεύματος ἐπειθανάγκασε τὴν πλειοψηφίαν εἰς τοῦτο, ὡς ἂν ἡ Βουλὴ νὰ ἦτον θιάσος τῆς γελωτοποιῶν, καὶ ὡς ἂν ἐφοβεῖτο, παραχωροῦσα θεατρικὴν ἐμφύχωσιν εἰς ἄλλους, νὰ χαλάσῃ τὴν δουλειὰν τῆς!.. Αἰσχος! αἰσχος παμπόνηροι! ἡ Βουλὴ ἴσταται ὑπεράνω οἰαζδῆποτε συμπαραβολῆς, καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ὡς πρὸς τοῦτο συναγωνισμὸν οὐδένα, οὐδαμοῦ, οὐδεποτε!.

Ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ἐκθέσωμεν ταῦτα πρὸς ἄσιν πάσης περὶ ἡμῶν ἀμφιβολίας καὶ ἵνα ἅπαντες πεισθῶσιν ὅτι, καίτοι ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὰ περὶ Θεάτρου, πρακειμένου ὅμως περὶ Θεάτρου καὶ Βουλῆς, ἡζεύρομεν πρεπόντως νὰ προτιμῶμεν τὰς τῆς δευτέρας εἰς τὰς τοῦ πρώτου παραστάσεις.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.)

Τῶν μεριδούχων τοῦ Θεάτρου ὁ Κέφαλος.)

Τὸ ἀκόλουθον μᾶς κοινοποιεῖται:

Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν προτελευταῖον ἀριθμὸν τῆς « Ἀληθείας » ψεῦδος ὅπερ δὲν εἶνε οὔτε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ τελευταῖον τοῦ ψωραλαίου ἐκείνου δημοκρατικῶν βράχους — Ἀλλὰ τί λέγομεν ψεῦδος, ψευδὴ ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν καὶ σειράν ἄλλοκότων καὶ ἀνυποστάτων παραδοξολογιῶν:

Διατείνεται ἐν πρώτοις ἡ ψευδάνυμος ἐφημερίς, ἄνποτε ἐφημερίς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ τραγελοφώδης ἐκείνη ξυγγραφή, ὅτι φατρία τις ἐκίνησε πάντα λίθον ἵνα βιάσῃ τα δημαρχεῖα τῆς νήσου, ὅπως ἐκδόσωσιν εὐχαριστήριους πρὸς τὸν Ἀρμοστὴν διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Κυρ. Καρούσου ὡς Προέδρου τῆς Ἰονίου Πολιτείας — Ἐνῶ ὅλα ἐξαιρουμένων μόνον καὶ μόνον τῶν ῥιζοσπαστῶν, περὶ ὧν κατωτέρω, Πολάτου καὶ Β. Δαυῆ, αὐθορμήτως τὸ ἔπραξαν καὶ εἶνε ἔτοιμα ἐπισήμως νὰ τῶ διαθεβαίωσιν — Ἀκολουθῶς ἔρχεται ἡ μεταξὺ Οὐάροδου καὶ νῦν Ἀρμοστίνου συμπαραβολὴ τρανῶς ἀποδεικνύουσα, ἡ τὴν ἐπιτέλειαν ἢ τὴν κακοπιστίαν τῶν Ἀληθογράφων — Ἐπὶ τέλος δὲ, καὶ ὡσανεὶ ἐπισφάρισις τῶν λεγομένων παρὰ τῶν σκευολόγων μουντζουρογράφων, ἔρχεται ἡ πλήρης κομικωτικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ γελίου στόμφου δήλωσις τῶν δύο δημαρχῶν τῶν Ηοταμειῶν. Τίνες δὲ οὗτοι οἱ δημαρχοὶ, ἵνα ἴδωμεν ἂν ἠδύνατο οἰαζδῆποτε νὰ ἐχθρῶν ἀσπαινῶς οἰαζδῆποτε αὐτῶν εὐχαριστήριον, ἢ ἔπαινον; — Ο εἰς κρεαπόλης καὶ μεταξὺ τῶν κρεαπολῶν ὁ ἔσχατος, καὶ ὁ ἕτερος σαφιδαστιδακτῆς ὅς τις σεμνίνετα, ἐπὶ ῥιζοσπαστισμῷ ἀφότου ἀπώλεσε γλίσχρον τινὰ μισθόν,

χωροφύλακος ἔνεκα διαπραχθείσης καταχρήσεως — Ἰδοὺ οἱ λόγοι τῆς Ἀληθείας, ἰδοὺ δὲ παρατίνων ἐπικυροῦνται, ἰδοὺ τέλος ποῦ κατήντησεν τῶρα πλέον ὁ ῥιζοσπαστισμός!.. Εἰς ταῖς σαράγαις καὶ στὰ μαγγελά!.

Corfù 1 Aprile 1862.

Demonio Caro,

Vengo colla presente a consultare il tuo Fatidico Oracolo sopra un sogno che tutta notte, mi tenne in travaglio, ed anco sveglio mi tormenta.

In ansiosissima attesa di tuo Responso, sono in vita e in morte il tuo.

Ecco

IL SOGNO.

Mi sognai che a Le i vicino,

Sotto folte ombrose fronde,

Stavo quasi risupino

D' un bel rivo in sulle sponde;

Mi sembrava colla testa

Mezz' ascosa nel suo seno

Farle mille, ed una festa,

E venir per gioja meno;

Mi pareva ch' ella intrecciasse

Di bei fiori una ghirlanla

E che poi me la donasse

D' amor casta e grata offrandà;

Ma ohimè allor, (il dico e fremo!)

Odo un gemito stracciante,

Che pareva fosse l' estremo

D' usurajo agouizzante;

Alzo gli occhi e... l' ho perduta

Balzo in piedi a rintracciarla,

E la voce trista e acuta

Stanca l' Eco col chiamarla;

Irto il crin, a braccia tese

L' aer fendo, e il fendo invano

Chi la tolse a me, ch' inceso

Il furor che fammi ussare?

Corro ancor, ma di repente

Senza lena sdruciolai

E... allor tutto rasente

D' una tomba mi trovai!

Colà vidi la sua mano,
 Che stendendosi bel bello
 M' additava un motto arcano
 Scritto in nero sull' avello,
 Che diceva al pio viandante :
 • D' un ardente sciocco amante
 • Giace quivi il pazzo amore
 • Morto ohime ! di raffreddore !
 Volsi allor dolente e tristo
 Verso il rivo il passo mio
 Smunto in faccia come un Cristo,
 A gonfiar di pianto il rio ;
 In quell' onda riflessiva
 Che d' un murmure beffardo
 Il mio duol vieppiù inaspriva,
 D' alto sprezzo getto uu guardo...
 Ma qual fu l' amhascia, oh dio !
 Nel veder nel rio riflesso
 Trasformato l' esser mio !..
 Io... non era più quel desso !
 Ero in asino cangiato ! ! -
 Ed il fronte non di fiori
 Ma di corna avevo ornato
 Lunghe grosse e sporte in fuori !
 Di furor allora invaso
 Mezzo uman mezzo asinino
 Render vommi persuaso
 Del mio stato bestialino ;
 Colla zampa ahimè ! mi schianto
 Di quei corni il più sporgente
 Ma il dolor mi vinse tanto,
 Fu sì acuto, sì possente
 Che piangente e spaventato
 Mi svegliai e ... caso strano !
 Mi pareo anco svegliato
 Di tener quel corno in mano.

RESPONSO.

La tomba che sognasti dell' amore
 Che ardente poi si muor di raffreddore
 Non paventar chè giusto Giananfocolo
 La tomba dell' amor è il matrimocolo
 Il ciuco, d' alto canto allegoria,
 T' annunzia la domestica armonia,

Le corna poi, d' Imene cornucopia
 Certo ti fan che non morrai d' inopia.

ΦΥΡΑΗΝ—ΜΙΓΑΗΝ.

Μαθηματικὴ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ Βουλὴ τῆς Κίρας εἶναι Βουλὴ ΟΝΩΝ !. — Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν ΤΣΙΜ-ΤΣΙ-ΡΙ-ΡΙΜ ἡμεπίσημον ἐφημερίδα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, τὴν κατωτέρω περίεργον ἔχουσιν τοῦ Σοφωτάτου Μανδαρίνου ΚΙΟΥ-ΧΙΜ-ΠΙΜ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος κατέχων τὸ ἀξίωμα Μεγάλου Τηρητοῦ τῆς Τάξεως ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κινέζων (ἀντίστοιχον μὲ τὸ παρ' ἡμῖν Γραμματέως τῆς Γερουσίας, σιμιστὶ δὲ Βρα ἴμ—Μπα-μπου-Μι), προκειμένου δὲ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ φορολογικὸν σύστημα τῆς Κυβερνήσεως τὸ παρὰ τῆς Βουλῆς ἐκείνης ἀνελεῖως κακίζόμενον, καὶ μὴ δυνάμενος, συνεπέρανε οὕτω πως :

Μανδαρίνοι τοῦ Λαοῦ !

— Δὲρ μεταγοῶ ἄν καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπον Ὅνονε (στριν) καὶ ἰδοὺ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω μαθηματικῶς, προφανὲς ὅτι τὸ μεγάλυμον τοῦτο σῶμα σᾶς σύγκειται ἐκ δύο μερίδων, ἐκ τῆς ὀλόγτιος τουτέστι τῶν πλειονῶν (πλειονοψηφία) καὶ ἐκ τῆς τῶν μειονῶν (μειονοψηφία) μεταφέροντες τὴν κρίσιν ταύτην εἰς ἀλγεβρικὴν γλῶσσαν ἔχομεν :

ΒΟΥΑΗ = ΟΛΟΘΗΤΙ ΠΛΕΙΟΝΩΝ † ΟΛΟΘΗΤΑ ΜΕΙΟΝΩΝ.

Ἦτο :

ΒΟΥΑΗ = ΟΛΟΘΗΤΙ † ΟΝΩΝ † ΟΛΟΘΗΤΑ — ΟΝΩΝ
 Καὶ ἀντιστρέφοντες :

ΒΟΥΑΗ = † ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ † — ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΑ
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ποσότης θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν ἔχουσα σημεῖον ἐξαλείφεται, ἔχομεν :

ΒΟΥΑΗ = † ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ

Καὶ ἀπλουστεύοντες :

ΒΟΥΑΗ = ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ.

Ὁ ἔδει δεῖξαι.

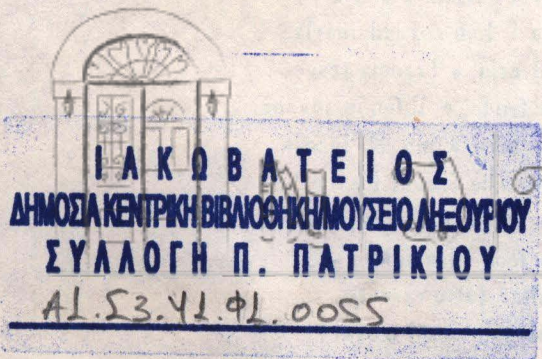
Σ. Δ. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Κινέζοις ὁ ΟΝΟΣ δὲν ἔχει τὴν ἐξαχρεωτικὴν καὶ ὑβριστικὴν σημασίαν τὴν ὁποῖαν συνειθίζομεν ἡμεῖς ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸ κοινῶς λεγόμενον, δημοτικὸν καὶ ὑψίφωνον τοῦτο ζῶον, τὸ καὶ παρ' ὀμῆρου ἐξομνηθέν.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΥ

Ὁ ὑπεύθυνος Ἑλδοῦτος ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΑΠΗΣ.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ α Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΦΟΥΡΙΟΥ